

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: T. D. N., nar. X, ZZC Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
právně zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
Opletalova 1417/25, 110 00 Praha

proti

žalované: Ministerstvo vnitra ČR – odbor azylové a migrační politiky Praha,
IČO 00007064, pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34, Praha
7

v řízení o žalobě ze dne 23. 10. 2025 proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 10. 2025 č. j. OAM-1126/BA-BA07-BA03-Z-2025,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 8. 10. 2025 č. j. OAM-1126/BA-BA07-BA03-Z-2025 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je povinna uhradit žalobci ve lhůtě 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku plnou náhradu nákladů řízení ve výši 12 269,40 Kč, a to k rukám jeho právního zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

1. Dne 1. 10. 2025 se žalobce dostavil na oddělení policie OPKPE Sokolov řešit svůj neoprávněný pobyt na území. Lustrací bylo zjištěno, že je evidován v Schengenském informačním systému (dále jen **SIS**) s platností do 2. 8. 2028 na základě opatření ČR a nesplnil svou povinnost vycestovat z území členských států EU a i nadále na jejich území pobýval. Žalobce byl proto zajištěn za účelem realizace vycestování podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen **zákon o pobytu cizinců**). Poté dne 3. 10. 2025 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a následně byl žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 8. 10. 2025 č. j. OAM-1126/BA-BA07-BA03-Z-2025 podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen **zákon o azylu**) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen **ZZC**); ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 20. 1. 2026.

II.

Žaloba

2. V úvodu žaloby shrnul žalobce svou pobytovou historii, rodinnou a osobní situaci.
3. První okruh žalobních námitek se týkal tvrzeného nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel z protokolu o podání vysvětlení žalobcem, který byl sepsán cizineckou policií před zajištěním žalobce podle zákona o pobytu cizinců. Dle názoru žalobce se jedná o podklad zcela nedostatečný k posouzení možnosti, vhodnosti a nezbytnosti zajištění podle § 46a zákona o azylu, jelikož byl sepsán s ohledem na potřeby vyslýchajícího orgánu v době, kdy žádost o udělení mezinárodní ochrany nebyla podána. Jen stěží tak lze z protokolu o podání vysvětlení dovozovat motiv žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu či pravděpodobnost jeho součinnosti s žalovaným v případě uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Proto má žalobce za to, že bylo povinností žalovaného za účelem zjištění skutkového stavu žalobce vyslechnout a poskytnout mu před jeho přezajištěním podle zákona o azylu součinnost a prostor, aby se vyjádřil k motivu jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, důvodům, pro které tuto žádost nepodal dříve, jeho osobním a rodinným poměrům a dalším okolnostem relevantním pro posouzení možnosti, vhodnosti a nezbytnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.
4. Druhý okruh žalobních námitek vytýkal žalovanému nedostatečné a nesprávné posouzení splnění podmínek pro zajištění. Žalobce nezpochybňuje, že svou žádost podal v době, kdy se nacházel v zařízení pro zajištění cizinců poté, co byl zajištěn cizineckou policií podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalobce však považuje za nesprávný a nedostatečně odůvodněný závěr žalovaného, že jsou v jeho případě dány oprávněné důvody domnívat se, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Žalobce v této souvislosti uvádí, že mu nikdy v minulosti nebylo uloženo správní vyhoštění ani trest vyhoštění. Ve správním řízení vedeném cizineckou policií pak bylo rozhodnuto o uložení povinnosti opustit území, přičemž v souvislosti s opakovaným dostavením se na pracoviště cizinecké policie byl sice žalobce zajištěn za účelem vycestování z území, řízení o správním vyhoštění z území s ním však nebylo zahájeno. Žalobce má proto za to, že v jeho věci nejsou splněny esenciální podmínky pro jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
5. Dále žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že tvrzení žalobce, že je ženatý s paní T. T. H. H., nar. X, je nepravdivé a že nebyl doložen oddací list. Žalobce k tomu uvádí, že změnu svého rodinného stavu nenahlásil žalovanému, jelikož na území ČR aktuálně nedisponuje pobytovým oprávněním, ani s ním žalovaným v té době nebylo

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

přímo vedeno žádné řízení. Svou povinnost nahlásit změnu osobního stavu však splnil vůči cizinecké policii, která s ním toho času vedla řízení o povinnosti opustit území, která jej i jeho manželku na adrese pobytu kontaktovala a která na adrese pobytu rovněž prováděla pobytové kontroly, při nichž byl žalobce přítomen a poskytoval součinnost. V rámci řízení o povinnosti opustit území byl rovněž proveden výslech žalobce i jeho manželky, rodinné vazby žalobce na území ČR nebyly cizineckou policií nikterak zpochybněny. Žalobce rovněž poukazuje na skutečnost, že vzhledem k zajištění jeho osoby neměl, jak žalovanému prokázat toto tvrzení, jelikož při zajištění nedisponoval oddacím listem. Rovněž s žalobcem do dnešního dne nebyl žalovaným proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kde žalobci mohly být pochybnosti žalovaného o pravdivosti jeho tvrzení sděleny a žalobce by měl možnost je vyjasnit.

6. Žalobce nesouhlasil ani s dalším tvrzením žalovaného stran nemožnosti žalobce na území ČR legálně pracovat a v důsledku toho nemožnosti si obstarat prostředky na to, aby se pravidelně dostavoval ke správnímu orgánu na jím určené pracoviště. I tento závěr považuje žalobce za nesprávný a nedostatečně odůvodněný, když žalovanému muselo být z protokolu o podání vysvětlení známo, že žalobce má na území ČR svou manželku, rodinu manželky a další známé. Žalobce rovněž uvedl, že by byl schopen složit peněžitou záruku ve výši 50 000 Kč, tudíž by bezpochyby byl i schopen pravidelně se dostavovat ke správnímu orgánu na jím určené pracoviště. Žalobce se taktéž dobrovolně dostavil na pracoviště cizinecké policie, a i v minulosti s orgány cizinecké policie plně spolupracoval.
7. Žalovaný dále na str. 4 napadeného rozhodnutí uzavřel, že s ohledem na předchozí chování žalobce nelze od něj očekávat, že by se jeho jednání v případě umístění do otevřeného pobytového střediska, jakkoliv změnilo. Žalobce k tomu zdůrazňuje, že žalovaný v rámci svých úvah o možnosti uplatnění zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu zcela opomenul zohlednit jednotlivé okolnosti svědčící ve prospěch žalobce, konkrétně že se na pracoviště cizinecké policie dostavoval vždy dobrovolně, že v průběhu řízení o povinnosti opustit území poskytoval on i jeho rodinní příslušníci cizinecké policii součinnost, že setrval na území ČR po uplynutí platnosti výjezdního příkazu z důvodu vyčkávání na rozhodnutí o jeho návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí o povinnosti opustit území a že žalobce disponuje v ČR rodinným a sociálním zázemím.
8. Z uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

9. Ve vyjádření k žalobě dne 30. 10. 2025 žalovaný uvedl, že postupoval v souladu s právními normami, přičemž při vydání napadeného rozhodnutí vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a relevantních informací. Žalovaný má za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. Žalovaný nesouhlasí s námitkami žalobce ohledně použití protokolu o podání vysvětlení, neboť tento podklad byl opatřen v rámci součinnosti správních orgánů, a vzhledem k datu sepsání obsahuje aktuální a relevantní informace. K námitce týkající se nemožnosti vyvození motivů žalobce vedoucích jej k podání žádosti o mezinárodní ochranu žalovaný uvádí, že z celého dosavadního průběhu řízení vyplývá, že důvodem podání této žádosti nejsou azylově relevantní důvody, nýbrž snaha na území setrvat a nebýt navrácen do země původu. Žalovaný si pro úplnost dovoluje odkázat na protokol o poskytnutí údajů ze dne 21. 10. 2025, dle kterého žalobce jako důvody svého podání uvedl, že tu žije již osmým rokem, vedl řádný život, platil daně, pojištění. Má tu ženu, chtěl by tu nadále žít,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

pracovat a žít spořádaný život. Další důvody své žádosti nesdělil, uvedl, že je zdravý, nevyznává žádné náboženské přesvědčení a nebyl politicky aktivní. K otázce žalobcova rodinného stavu žalovaný uvádí, že vzhledem k pobytové historii žalobce při vydání rozhodnutí vycházel z jemu dostupných informací, a to mj. z Cizineckého informačního systému. Z údajů v něm uvedených vyplynulo, že žalobce (i osoba uvedená jako jeho údajná manželka) byli v té době stále vedeni jako svobodní. V této souvislosti žalovaný podotýká, že doklad o uzavření manželského svazku obdržel až 20. 10. 2025, kdy mu byl zaslán oddací list datovaný již ke dni 10. 07. 2024. Jak již bylo uvedeno výše, žalobce své opomenutí obhájí tím, že změna jeho stavu nebyla žalovanému nahlášena z důvodu nedisponování platným pobytovým oprávněním. S tímto tvrzením však nelze souhlasit, neboť v době uzavření sňatku žalobce pobýval na území na základě fikce pobytu vyplývající z jeho žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty, vedené pod č. j. OAM-00427/ZM-2024. Žalovaný poznamenává, že rozhodnutí v této věci nabylo právní moci až dne 17. 10. 2024. O této skutečnosti svědčí i fakt, že dne 10. 10. 2024 byl žalobci na jeho žádost vydán překlenovací štítek č. 902066358 platný do 8. 3. 2025. Žalobce byl tudíž změnu svého stavu v této době povinen žalovanému oznámit, a to do 3 pracovních dní od jejího vzniku. Skutečnost, že tak neučinil, a svou povinnost stanovenou ust. § 103 písm. e) zákona o pobytu cizinců nesplnil, tak nelze přičíst žalovanému k tíži, neboť se jedná o nedbalost na straně žalobce. Žalobce ve své žalobě dále brojí proti nesprávnému vyhodnocení učiněných zjištění a neuložení zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Žalovaný setrvává na názoru, že napadané rozhodnutí obsahuje řádné odůvodnění a lze z něj úvahy vedoucí jej k jeho vydání vysledovat. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce po skončení platnosti zaměstnanecké karty v roce 2023 na území opakovaně pobýval bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu a opakovaně nerespektoval jemu stanovenou lhůtu k vycestování. Žalovaný podotýká, že dle naposledy uložené povinnosti opustit území EU byl žalobce povinen opustit území EU do 30. 8. 2025, což však neučinil, a až do 1. 10. 2025 na území opět pobýval nelegálně bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu. Žalovaný si dovoluje zdůraznit, že žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem vycestování a umístění do ZZC. Z jeho výpovědi nevyplývá nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany skutečný zájem, bránilo v jejím dřívějším podání, resp. z jeho jednání je zcela zřejmé, že svou žádost o mezinárodní ochranu podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit jeho vycestování, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou. Žalovaný má za to, že pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, žalobce by tento krok sám nikdy neučinil. Žalovaný je přesvědčen, že v případě osoby, která palčivě pociťuje potřebu mezinárodní ochrany, tato k dané možnosti přistoupí bezprostředně poté, co má k tomu příležitost. Jak již bylo uvedeno výše, žalobce však své podání učinil až v souvislosti se svým zajištěním policií ČR v ZZC, byť tak mohl během svého pobytu na území ČR učinit již dříve. Žalovaný měl tak v případě žalobce jednoznačně za to, že podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo motivováno pouhou snahou, jakkoliv zmařit nucený návrat do vlasti, a to i přes to, že žalobce opakovaně deklaroval, že mu ve Vietnamu nic nehrozí, a je připraven dobrovolně vycestovat. I přes výše uvedené se však žalovaný možností uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu náležitě zabýval, přičemž dospěl k negativnímu závěru založenému právě na předchozím jednání žadatele. Ten opakovaně nerespektoval stanovenou dobu na vycestování a opakovaně na území ČR nelegálně pobýval, čímž jasně vyjádřil svůj nulový respekt k dodržování právních předpisů stran ČR. Dle názoru žalovaného tak není možné očekávat, že by se v případě umístění žalobce do otevřeného pobytového střediska na tomto jeho jednání cokoliv změnilo a dotyčný by zůstal správnímu orgánu k dispozici pro provedení správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

IV.

Posouzení věci soudem

10. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
11. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 76 odst. 1 písm. a) odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů.

V.

Rozhodnutí soudu

12. Žaloba je důvodná.
13. Ze správního spisu soud zjistil následující. Dne 1. 10. 2025 se žalobce dostavil na oddělení policie OPKPE Sokolov řešit svůj neoprávněný pobyt na území. Lustrací bylo zjištěno, že je evidován v SIS s platností do 2. 8. 2028 na základě opatření ČR a nesplnil svou povinnost vycestovat z území členských států EU a i nadále na jejich území pobýval. Do policejního protokolu o podání vysvětlení dne 1. 10. 2025 žalobce mimo jiné sdělil, že je zdrav. Na dotaz, proč nevycestoval v době, která mu byla stanovena v rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU, odpověděl, že čekal, jak dopadne jeho žaloba, a že ho jeho advokát v pondělí informoval, že jeho žaloba byla zamítnuta a že půjdou ve středu na cizineckou policii tuto věc vyřídit. Dodal k tomuto, že si myslel, že se přihlásí na policii a bude mít čas zajistit si letenku, a pokud by s tím policie nesouhlasila, složil by finanční záruku 50 000 Kč. Dále jmenovaný sdělil, že se zdržuje na adrese P. a bydlí tam s manželkou T. T. H. H., nar. X, státní příslušníci Vietnamu, která zde pobývá jako student, přičemž žalobce neví, co studuje, ale manželé jsou od poloviny roku 2024, kdy se vzali na ambasádě v ČR. Uvedl, že nechce využít institutu dobrovolného návratu, protože si zajistí letenku sám a je připravený dobrovolně vycestovat. Na vycestování peníze má, manželka by zůstala v ČR, protože musí ještě studovat. Dle jeho slov nemá na území ČR žádné ekonomické vazby, závazky ani pohledávky, ale je schopen půjčit si peníze od manželky, kamarádů a sestřiny manželky, která na území ČR podniká, a je tedy schopen doložit částku ve výši 50 000 Kč. Sdělil, že nemá žádné příbuzné, kteří by byli občany EU, není rodinným příslušníkem občana ČR a žádný jeho rodinný příslušník nemá trvalý pobyt v ČR. Dle svých slov ani zde ani nikde jinde v EU nežádal o mezinárodní ochranu. Prohlásil, že ve Vietnamu mu nic nehrozí, nemá žádné problémy se zákonem, a sdělil, že ve Vietnamu žijí jeho rodiče a mladší bratr, manželka tam má rodiče a sestru. Uzavřel, že nezná žádný důvod, který by mu bránil v opuštění ČR. Následně byl žalobce zajištěn za účelem realizace vycestování podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Poté dne 3. 10. 2025 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, a následně byl žalobou naříkaným rozhodnutím zajištěn v ZZC; doba trvání zajištění byla stanovena do 20. 1. 2026.
14. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

15. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „*Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.*“
16. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „*Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“
17. Žalobní námitku, jíž žalobce žalované vytýkal nedostatečně zjištěný stav v důsledku neprovedení jeho výsledku a zohlednění pouze protokolu o podání vysvětlení, které dle žalobce nepředstavuje s ohledem na pokládané otázky relevantně a objektivně zjištěný stav věci, neshledal soud důvodnou. V první řadě zákon nepředpokládá, tudíž ani neukládá povinnost, provést s žalobcem výsledky. O uvedeném dále svědčí i fakt, že samotné rozhodnutí o zajištění je prvním úkonem v řízení (viz § 46a odst. 6 zákona o azylu). Nad to soud připomíná, že v tomto směru je poté dále třeba promítnout i specifika řízení dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, kdy se jedná o řízení rychlé, preventivní, probíhající v časové tísní, a tudíž neumožňující provádět standardní dokazování. Rovněž je třeba poukázat na obecně přijímanou praxi krajských soudů ale i NSS v tomto směru, neboť tyto běžně protokol o podání vysvětlení akceptují jako relevantní a dostatečný podklad pro rozhodnutí, obsahuje-li dostatečné množství informací o žalobci a okolnostech jeho případu nezbytných pro rozhodnutí na základě dostatečně zjištěného stavu věci. Současně, jak bylo předestřeno výše, nebyl protokol o podání vysvětlení jediným podkladem rozhodnutí, ale jedním z více podkladů. Lze tudíž oponovat žalobci, že žalovaný si zajistil dostatek podkladů a zjištěný stav nevycházel pouze z protokolu o podání vysvětlení. Způsob vedení a pokládání otázek v rámci podání vysvětlení je záměrně veden široce tak, aby jeho obsah mohl být následně využit jednak pro účely zahájení řízení o správním vyhoštění (či jiného obdobného typu řízení – opuštění území aj.), zajištění dle zákona o pobytu cizinců či navazujícího řízení o zajištění dle zákona o azylu. Současně žalobce ani nyní v žalobě neuvádí, co by mělo být doplněno či vyvráceno onou svědeckou výpovědí. Z výše uvedených důvodů neshledal soud námitku žalobce důvodnou.
18. Další okruh žalobních námitek směřoval vůči aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu na žalobcův případ pro absenci důvodů k takovému postupu. K tomu soud uvádí, že v projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že jednak byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v ZZC, a jednak existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost žalobce podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, v daném případě výkonu povinnosti opustit území ČR, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve (žádost nepodal neprodleně v době pobytu na území ČR, ač prokazatelně na území ČR pobývá dlouhodobě; žádost podal až po zadržení Policií ČR, kdy se do té doby pohyboval na území ČR volně). Zákon o azylu obecně k podání žádosti nestanovuje lhůtu, není zde žádná lhůta počítaná od vstupu cizince na území. Stanovuje pouze lhůtu 7 dnů od informování o možnosti podat takovou žádost v zařízení pro zajištění cizinců (§ 3b zákona o azylu). Podání žádosti o mezinárodní ochranu s časovým prodloužením je však typické pro účelové žádosti. Věrohodnost žádosti, která není podána bezprostředně po dosažení území státu, kde nehrozí nebezpečí, je nižší. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS ze dne 20. 10. 2005, sp.zn. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2016, sp.zn. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že: „ (...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“ V této souvislosti soud také odkazuje na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 – 48, kde se uvádí, že: „*V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadatelé hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová*“. Soud dodává, že v napadeném rozhodnutí žalovaný dále rozvedl, z jakých dalších důvodů se domníval, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění – povinnosti opustit území ČR, s tím, že tyto uvedl konkrétně na straně 3 napadeného rozhodnutí. Mezi těmito důvody uvedl zejména vědomý nelegální pobyt žalobce na území ČR nyní i v minulosti; opakovaně nevycestoval z území ČR ve stanovené době; záznam v SIS; nikde před tím v EU nežádal o mezinárodní ochranu, ač mohl kdykoliv; sdělil, že mu v zemi původu nic nehrozí a je připraven dobrovolně vycestovat. Z uvedeného žalovaný správně usoudil, že takový přístup nekoresponduje se skutečnou potřebou ochrany a mezinárodní záštity, jíž se žalobce podanou žádostí domáhal. Rovněž právě ve zmíněném jednání žalobce spatřoval žalovaný i nezbytnou intenzitu jednání žalobce, který opakovaně nerespektoval právní předpisy ČR i rozhodnutí správního orgánu hned v několika směrech. K uvedenému soud dále upozorňuje, že žalobce se pohyboval po území ČR zcela volně do doby svého zadržení a poté zajištění, tudíž mohl svou žádost podat kdykoliv dříve. Přístup žalobce nekoresponduje s již vyjádřeným názorem o skutečné potřebě ochrany a mezinárodní záštity, jíž se žalobce podanou žádostí v ČR domáhal. Jestliže tedy tak žalobce neučinil dříve, zřejmě nepovažoval jím uváděné důvody v žádosti za natolik palčivé, aby jej přiměly vyhledat pomoc co nejdříve od zjištění rozhodných skutečností. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že v případě žalobce jsou dány významné důvody pro domněnku, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění – povinnosti opustit území ČR, a jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tak bylo nezbytně nutné. Co se týče odkazu žalobce na rozsudek NSS ze dne 18. 9. 2025, č. j. 6 Azs 91/2025 – 28, není soudu jasné, v jaké části žalobce spatřuje jím tvrzené závěry NSS o tom, že by nebylo možné zajistit žalobce podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu jen proto, že mu bylo uloženo „pouze“ rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR a nikoliv správní vyhoštění. Ačkoliv zmíněné ustanovení výslovně neuvádí pro splnění podmínky nezbytnost vydání rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území ČR, nýbrž jen rozhodnutí o uložení správního vyhoštění, je z obsahu a kontextu daného ustanovení zákona o azylu zřejmé, že v daném případě se jedná o zaměnitelné instituty, resp. oba naplňují danou podmínku pro aktivaci daného ustanovení.

19. Žalobce dále rozporoval závěry žalovaného ohledně jeho manželství. Soud shledal závěr žalovaného týkající se manželství žalobce s jeho manželkou paní T. T. H. H. nepřezkoumatelným. Lze přisvědčit tvrzení žalovanému o neprokázání této skutečnosti, stejně jako nemožnosti klást žalovanému skutečnost, že žalobce tento svůj stav nenahlásil v souladu s ustanovením § 103 písm. e) zákona o pobytu cizinců, k tíži. Avšak správní spis v tomto směru obsahuje rozhodnutí PČR, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje ze dne 1. 10. 2025, č. j. KRPK-77962-24/ČJ-2025-190022, z něhož plyne, že byl tento manželský svazek považován za existující. Ačkoliv tedy mohl žalovaný dospět k jinému názoru, byl povinen se s tímto rozporem mezi jednotlivými podklady rozhodnutí v odůvodnění svého vlastního rozhodnutí řádně vypořádat. Tím, že tak neučinil, jednak způsobil nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí, a jednak zatížil své rozhodnutí vadou dle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s, kdy skutkový stav, který vzal za základ, je v rozporu se spisem.
20. Dále shledal soud důvodnou argumentaci žalobce směřující proti důvodům neuložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Otázkou vhodnosti uložení zvláštních opatření se zabýval žalovaný na str. 3-4 napadeného rozhodnutí. Své závěry odůvodnil zejména tím, že žalobce nedisponuje finančními prostředky ani možností si je opatřit prací, aby mohl pravidelně docházet

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

na pracoviště žalovaného (§ 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Současně žalovaný vyloučil jakožto záruku jeho setrvání na území ČR údajný manželský vztah. Žalovaný rovněž vyloučil možnost zajištění žalobce v pobytovém středisku, protože v minulosti již žalobce svým nevycestováním prokázal jeho neochotu respektovat uložené povinnosti a právní předpisy ČR, tudíž i záruku setrvání v pobytovém středisku s volným pohybem.

21. S výše uvedeným odůvodněním nemůže soud souhlasit. Žalovaný v rámci svých úvah zcela opominul promítnout individuální okolnosti případu žalobce. Žalovaným použitou argumentaci by bylo možné shledat dostatečnou v typových a jednoznačnějších případech, avšak v případě žalobce existuje více faktorů ovlivňujících pohled na věc. Jak učinil obsahem svých úvah již žalovaný, hlavním účelem zajištění žalobce je zajistit, aby byl po celou dobu řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu k dispozici správním orgánům, tj. aby s nimi komunikoval, přebíral písemnosti a dostavoval se na výzvu ke správnímu orgánu, krátce řečeno spolupracoval. V tomto směru je třeba zdůraznit rozdíl mezi zajištěním dle zákona o azylu a zajištěním dle zákona o pobytu cizinců. Zajištění zákona o azylu sleduje za cíl setrvání cizince na území pro řízení o jeho žádosti, zatímco zajištění dle zákona o pobytu cizinců sleduje cíl, aby byl cizinec k dispozici za účelem jeho vycestování mimo území ČR. Žalovaný vzal při posouzení, zda je vhodné žalobci uložit zvláštní opatření, v potaz jeho pobytovou historii. Nelze popírat žalobcovo protiprávní jednání v minulosti i nyní, kdy ve stanovené době nevycestoval z území ČR. Na rozdíl od žalovaného však hodnotí soud další okolnosti případu odlišně. Zejména soud nesouhlasí se závěry o absenci finančních prostředků pro pravidelné docházení na pracoviště správního orgánu za účelem kontroly jeho součinnosti. Žalobce uvedl, že je schopen složit finanční záruku ve výši 50 000 Kč. Ač lze souhlasit s názorem, že takto vypůjčené finanční prostředky nepředstavují dostatečnou záruku, je třeba zdůraznit, že touto optikou je vhodné posuzovat zejména peněžitou záruku ve smyslu ust. § 123c zákona o pobytu cizinců, a nikoliv prostředky pro docházení na pracoviště správního orgánu. Rovněž žalobci vypůjčené prostředky pocházejí z části od manželky, kdy tito hospodáří společně a není tedy nemyslitelné, aby manželka žalobce zajišťovala jeho hmotné potřeby, a to včetně finančních. Jelikož je nevyjasnění této skutečnosti (manželství) vytýkáno žalovanému již výše, je pro učinění závěrů ohledně finančních prostředků, kterými žalobce disponuje, potřebné vyjasnit, zda je žalobce ženatý, jak tvrdí. Rovněž místo pobytu žalobce, který sdílí svou domácnost s manželkou (což mělo prokázat i místní šetření v rámci pobytového řízení žalobce dle zákona o pobytu cizinců na společné adrese manželů) je žalobvanému známo, přičemž nelze zpochybňovat, že žalobce s tvrzenou manželkou sdílí jednu domácnost, ergo i společné finance. Zázemí žalobce v daném případě tedy představuje velmi solidní záruku jeho dosažitelnosti.
22. Zásadním ve prospěch žalobce shledává soud ale fakt, že žalobce je po celou dobu svého pobytu na území ČR v kontaktu se správními orgány, se kterými aktivně komunikuje, což dokládá i vyšší počet zahájených správních řízení, ale i soudních řízení zahájených z iniciativy žalobce. Rovněž z jednotlivých předmětů řízení lze vyčíst jasnou snahu žalobce setrvat na území ČR, a to bohužel i za cenu nelegálního pobytu. Nicméně z judikatury NSS vyplývá, že samotná okolnost nelegálního pobytu nemůže znamenat automaticky důvod pro zajištění cizince. Soudu tudíž nezbyvá než přitakat tvrzením žalobce, že není jasné, na základě jakých skutečností dospěl žalovaný k závěru, že není vhodné uložit žalobci některé ze zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu před jeho zajištěním, aby žalobce nebyl žalovanému k dispozici pro řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, kdy naopak ze správního spisu vyplývá, že žalobce vede aktivně několik řízení před správními soudy ve věci svého dalšího pobytu na území ČR a je kontaktní. S tímto faktorem se žalovaný nezabýval a nevzal ho v potaz při svých úvahách o vhodnosti uložení zvláštních opatření.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

23. K opačným závěrům by bylo možné dojít např. pokud by žalobce pozbyl své pobytové oprávnění v důsledku trestné činnosti či v minulosti se správními orgány přestal komunikovat či se jednalo o zajištění dle zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění, jako tomu bylo v případě dříve zmíněného rozhodnutí ze dne 1. 10. 2025, č. j. KRPK-77962-24/ČJ-2025-190022, které sleduje odlišný cíl a hodnotí odlišná rizika.
24. Závěrem tedy soud konstatuje, že v případě žalobce si žalovaný obstaral dostatečné množství podkladů, na jejichž základě mohl rozhodnout, což je doloženo obsahem správního spisu. Dále žalovaný správně posoudil splnění podmínek zajištění žalobce dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Přesto soud shledal závažné nedostatky v hodnocení důkazů, kdy žalovaný pominul vypořádat jejich vnitřní rozpor (viz výše). Současně shledal soud nedostatečně odůvodněné závěry žalovaného stran neuložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu, kdy se nedostatečně vypořádal s individuálními okolnostmi případu.
25. Z výše uvedených důvodů rozhodl soud dle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s. a rozhodnutí žalovaného zrušil (**výrok I.**).

VI.

Náklady řízení

26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalobci, jenž byl ve věci právně zastoupen, vzniklo právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 12 269,4 Kč, jež sestává z nákladů na právní zastoupení v celkové výši 10 140 Kč tvořenými odměnou advokáta ve výši 9 240 Kč za 2 úkony právní služby po 4 620 Kč dle § 7 bod 5, § 9 odst. 5 a § 11 vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) a to za přípravu a převzetí věci a sepsí žaloby. Žalobci dále náleží v souladu s § 13 uvedené vyhlášky právo na náhradu hotových výdajů ve výši 900 Kč za 2 náhrady po 450 Kč a dále v souladu s § 137 odst. 3 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. i 21 % DPH z uvedených částek ve výši 2 129,4 Kč. Ke splnění povinnosti uhradit náhradu nákladů řízení byla žalovanému stanovena lhůta 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí (**výrok II.**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

V Plzni dne 6. listopadu 2025

Mgr. Jaroslava Krivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.